

Két herceg. Két rivális ünnep.
Mégis mi sikerülhetne jól?

THE NIGHTMARE BEFORE KISSMAS

karácsonyi lídercrománc

*fine
selection*

SARA RAASCH

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARA RAASCH

THE
NIGHTMARE
BEFORE
KISSMAS

karácsonyi lidércromán

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Mindig azzal viccelődöm, hogy neked fogom dedikálni
a könyvemet, kedves olvasó.*

*De ezúttal komolyan így van. Ez a könyv neked szól.
Szeretnék vele mosolyt csalni az arcodra.*

Mindannyian megérdemeljük.

Első fejezet

Nyári szünet az egyetem másodéve után

NEM IS TUDOM, miért gondoltam, hogy ez jó ötlet. Mármost ez a lazacszínű ing. Túl sápadt vagyok benne; minden képen katasztrofálisan nézek ki – vagyis nem, várjunk csak, ez nem is olyan rossz! Lily és Iris rezidenciájának lépcsőjén állok, másodpercekkel azelőtt, hogy beüt a ménkü. Szóval még mindig az a bizonyos álcaként használt pimasz mosoly terül el az arcomon. Fekete-fehérben még akár tiszteletre méltóan is néznék ki.

Ha! Tiszteletre méltó.

A mai nap után csodálkozom, hogy az agyam nem robban fel már csak attól, hogy eszembe jut ez a szó.

Szóval próbáljuk meg még egyszer: tiszteletre méltó.

Lángok sehol. Akárcsak egy bűvésztükk.

Mivel már vagy négy vodka-martinit ittam szárazon, amit úgy rendeltem, hogy *„adjon egy vodkát, ami egy időben martinibe akart*

kerülni, de aztán inkább szólókarrierbe kezdett”, a fejemet rázom, és azt mondogatom a telefonomba, hogy „ttttisztelet”, aminek köszönhetően halkán énekelni kezdek:

– R-E-S-P-E...¹

– Aretha Franklint hagyd ki a szarságaidból!

A mellettem lévő szék felnyög, amikor beleereszkedik az öcsém. Körbenézek, de Iris nincs itt – még. Nem lehet messze.

Ha egyáltalán még szóba áll velem. Mennyire lehet mérges, hogy tönkretettem a testvére születésnapját? Vagy lehet, hogy attól mérgesebb, *ahogy* tönkretettem?

A számhoz emelem a párás poharat, amiben a negyedik – ötödik? Negyedik. Ötödik? – vodka-martinim van, és lehúzom a száraz, keserű nedű felét, majd visszatérek a bulvárfotós oldalak böngészéséhez. Csak úgy pörögnek a szemem előtt a főcímek: *Újabb katasztrófa – köszönhetően Nicholas hercegnek!, Nicholas herceg: végül túl messzire ment?* A bár feletti tévén kosármeccs megy, de alul fut egy sáv az alábbi főcímekkel: *EGY ÉJSZAKA ALATT EGY EGÉSZ NEMZET KAPOTT AJÁNDÉKOT A „TÉLAPÓTÓL”; SZÁLLÍTÁSI HIBÁRA GYANAKODNAK; TOVÁBBI RÉSZLETEK KÉSZŐBB...*

– Ó! Na, ez a kép a nyerő! – mondom Krisnek.

Mivel követett ide, nagyon jól tudja, hogy semmi égisze alá nem menekülhet, ami megvédené az énségemtől.

Az égisz egy kicsit rímel egy másik szóra.

Kihúzom magamat a bárszéken, és feltekintek a plafonra. Úgy tűnik, *itt* van a határ nálam. Részegen nevetni a saját magamra irányuló farokvicceken.

¹ Utalás Aretha Franklin: *Respect* című számára. A cím jelentése: tiszteltet (ford.)

...nem lenne rossz a saját magunkra irányuló farokvicceket önki-elégítő vicceknek nevezni.

A kezembe temetem az arcomat.

– A rohadt kurva életbe!

– Bizony – ért egyet Kris, majd a csaposhoz fordul. – Két vizet. Ennyi volt neki mára.

– Rohadj meg!

– Ha jobban meggondolom, inkább add ide a szódapisztolyt, hogy arcon lőhessem.

Leengedem a kezemet. Azonban kettőt látok Krisből, szóval hunyorgok egy kicsit, és tádám, már meg is van!

Kris úgy néz ki, mint én, csak józan, és nem egy kibaszott káosz. Barna, göndör fürtök, kék szem, sápadt bőr, amiről csak egy kis barátias-testvéries tájékoztatásul szólnom kellene neki, hogy *nem* mutat jól rózsaszín árnyalatokkal. Hosszú haját kontyba fogta, a zakóját és az ingét pedig levette, szóval egy trikó van csak rajta.

De ez nem is egy trikó! Világoszöld, és a mellkasán az díszeleg, hogy *Vedd a szádra a nevem!* A tetoválásai itt-ott kilógnak a póló alól. Tuti biztos, hogy szándékosan vesz túl szűk pólókat.

– Egész este ezt viselted az öltönyöd alatt? – kérdezem.

– Igen, pontosan ez az, amiről most beszélgetnünk kellene. A divatról.

Visszairányítom a figyelmemet a telefonomra.

– Pontosán ezt csináltam, mielőtt udvariatlanul követtél volna ide.

– Abba a bárba, ahova mindig menekülsz.

Szeretem ezt a bárt, mert egy könnyed sétára van az egyetemtől, és megvan az az előnye, hogy sosem túlságosan zsúfolt. Most is – pénteken este hétkor – csak félig van, a bokszokban és az asztaloknál diákok beszélgetnek. Néhányuk Yale feliratú pólót visel. A zenegépből

valami ritmusos countrydal szól, elég halkán ahhoz, hogy beszélgetni lehessen.

Kris megvonja a vállát.

– Tudod, vannak más bárok is New Havenben, ha *tényleg* el akarnál bújni. Abból, hogy ide jöttél, arra következtetek, hogy azt akartad, hogy megtaláljalak.

– Mint az aprócska kisöcsém, jogilag tilos pszichoanalizálnod.

– Éppen csak, hogy tizennégy hónappal vagyok fiatalabb nálad! – grimaszol Kris.

– Aprócska. Kisöcsi – bököm meg a felkarját, aztán féltékenyen elfintorodok a méretétől.

A fiatalabb testvéreknek jogilag nem szabadna izmosabbnak sem lenniük az idősebb testvérüknél. De ahhoz valószínűleg arra lenne szükség, hogy az említett idősebb testvér ne csak hébe-hóba látogasson el az edzőterembe, szóval cseszse meg, meghagyom neki ezt.

Amikor nagy levegőt vesz, kétségkívül azért, hogy témát váltson, megmutatom neki az első képet a bulvárfotós oldalon, rólam készült a lazacszínű ingemben.

– *Hogy a fenébe* hagyhattad, hogy emberek közé menjek egy...

– Coal!

Ledobom a telefonomat, és a poharam után nyúlok, de Kris ráteszi a kezét.

– Tisztában vagy vele, hogy ezt mennyire elszúrtad? – mondja tompa hangon.

– Aha.

– Az a sok marhaság! Sosem hittem volna, hogy... várj, mit mondtál?

Nem nézek rá. Csak nézem, ahogy a kicsapódott víz lefelé gyöngyözik a poharamon, amit Kris még mindig fogságban tart.

– Tudom. Én nem... én csak... a rohadt életbe!

– Ennél jobban ki kell fejtened, haver!

Eltátom a számat. Úgy nézhetek ki, mint egy tátogó, részeg hal. De nem tudok semmivel előállni. Nem tudok mit mondani, amivel helyre tudom hozni.

Ezért is menekültem el gyáva módon a buliból. Mert az is vagyok. Gyáva és elcseszett, és ma este mindkét területen sikerült felülmúlnom magamat.

Kris elrántja a kezét a poharamról, és végighúzza az arcán. A testvéremből áradó energia, ez a szóanalóm, a kimerültség és a megcsömörlettség apró szikrája szinte ki is égeti a szervezetemből az alkoholt.

Mindig is tudtam, hogy a határán járok annak, hogy a bohóckodással idegesítsem Krist és Irist, de többnyire végül együtt nevetünk a csínyeimen. Az a nevetés pedig sokkal többet ér, mint amennyire a következményeket büntetésként élem meg. Ha mosolyt tudok csinálni az arcukra, akkor nemcsak abban lehetek biztos, hogy nem szúrtam el olyan nagyon, de abban is, hogy sikerült tökéletesen eltalálnom a határvonalat a megnyerő és a hülye között.

Mint amikor megszerveztem, hogy a magániskolánk épülete eladóvá váljon. Még egy ingatlanügynököt is felbéreltem, meg minden. Egy egész hétre felfüggesztették a tanítást, mire sikerült kibogozni a szálakat.

Vagy amikor telepakoltam egy katedrálist csirkékkel, közvetlenül egy húsvéti mise előtt.

Vagy amikor az évente megrendezett, szentestén tartott bálon megbuheráltam a hangrendszert, és az megállás nélkül az *I am Santa Claus* című dalt játszotta egyfajta paródiájaként az *Iron Man*-dalnak. Tizenhétszer hangzott el a dal, mire a személyzet rájött, hogy hogyan kapcsolják ki. Volt, aki sírva fakadt.

De ezek mind ártalmatlan csínyek voltak. Minden, amit mostanáig elkövettem, ártalmatlan volt. Ennyit tudtam nyújtani: ártalmatlan, értelmetlen hülyeséget.

Mostanáig.

– Nem akartam, hogy bármi rossz történjen – próbálom megmagyarázni. Állott a levegő, és olyan szag van, mintha valami odaégett volna a konyhában. – Nem tréfának szántam.

– Akkor mi a fenének szántad? – Kris nagyon próbálja leplezni a dühét, ez tisztán látszik, de közben erősen hadakozik a szánalommal is. Nem tudom eldönteni, hogy melyik a rosszabb. Aztán az arca elkomorul. – Várjunk csak! Ha nem a vicc kedvéért csináltad, akkor egy incidenst akartál kreálni? Szabotálni akartál minket, lebuktatni a hétköznapi emberek előtt?

Elsápadok.

– Nem! Kris, tényleg azt hiszed, hogy ilyet tennék?

A hallgatása többet mond minden korábbi szavánál. Ha józan lennék, jobban tudnék reagálni. Belelendülnék egy magyarázatba, ami máris más fényben tüntetné fel az esetet. De a jelenlegi helyzetben felelevenedek előttem az összes baklövésem és a hírnevem, miszerint sosem veszek semmit komolyan, illetve mindig baromkodok, és képtelen vagyok megmagyarázni a történeteket. A torkomra fagynak a szavak. Bedöntöm a maradék italomat, de a kifogások ott ragadnak a nyelvemhez tapadva.

Hinne nekem bárki, ha azt mondanám, hogy jobbá akartam tenni a dolgokat? Hogy Nicholas herceg, a címlapok drágasága, végre egyszer valami *jót* akart csinálni, csak valamiféle költői igazságszolgáltatásnak köszönhetően a szokásosnál is jobban elszúrta?

A sajtó nem hinne nekem. És Kris?

– Szóval akkor mi volt a terved? – kérdezi lassan. – Így akartál bosszút állni apán, amiért rád erőszakolta a betanulást?

Nézem a profilját, és remegő lélegzetet veszek. Ki kell nyitnom a számat, mert ha még az *öcsémnek* sem tudom kimondani a szavakat, elmagyarázni, hogy mi volt a szándékom, akkor...

A mostanra kiürült poharam mellett rezegni kezd a telefonom.

Le vagyok döbbenve, hogy ilyen sokáig tartott, hogy felhívjon.

Kris felkapja a telefont, és felém nyújtja.

– Vedd fel!

Normális esetben vitába szállnék vele, mert tudja, hogy mit kér tőlem, és én tudom, hogy tudja, hogy mit kér tőlem, de a hangszíne még mindig ott lóg a levegőben. Az a sok vodka, ami bekerült a véráramomba, nem ér semmit a mellkasomban szétáradó rettegéssel szemben.

Felveszem a telefont, majd beszorítom a vállam és a fülem közé.

– Szia, apa!

– Nicholas, hazajössz, és kiveszed a részed a helyzet helyrehozatalában! *Azonnal!*

– Nem hiszem, hogy a jelenlétem segítene a helyzeten – felelem, miközben egy foltot kaparászok a bárpupton.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy eldöntsd, mi segítene, és mi nem – mondja apám megingathatatlan meggyőződéssel a hangjában.

– A személyzet már rajta van, hogy helyrehozza a galibát, amit okoztál, te pedig idejössz, hogy megmutasd, hogy ez a szállítási probléma rendkívül aggasztó számodra is, és hogy megérted egy ilyen hiba súlyosságát. Ez a viselkedés elfogadhatatlan tiszteletre méltó körökben...

A fejemben újraindul a R-E-S-P-E-C-T, de egy pillantás Krisre elegendő, és máris a hívásra koncentrálok.

– ...a Karácsony hercegetől pedig egyenesen gyalázatos!

Á, meg is érkezünk. A közös pont, amivel minden beszélgetésünk végződik.

Azonban minden más, amit mondott, úgy hömpölyög az elmém-ben, mint valami folyadék, amit próbál egy túltelített szívacs felszívni.

Nem akarja, hogy rendbe hozzam, amit tettem. Nem akarja, hogy vállaljam a felelősséget. A képek miatt akar ott látni. Azért, hogy pózolgak és mosolyogjak, hogy megerősítsem, akármit is adunk be az ünnepi sajtónak. Egy felszínes koholmányt, amivel megmenthetjük a hírnevünket a többi ünnep és a népük előtt.

Hirtelen vakító haragra gerjedek. Nem kellene meglepjen, hogy megint ezt csinálja, de mégis meglep, és feldühödök.

– Ó, persze. Azonnal ott vagyok! – csattanok fel. – Nem hagyhatom, hogy a bulvárfotósok azt higgyék, hogy nem bánom kellőképpen a dolgot. Pont úgy, mint ezzel az egész színlelt betanítással – el kellett kezdenünk meggyőzni őket, hogy nem vagyok teljesen elcsesztett, akármekkora hazugság is ez.

– A betanítás nem volt *színlelt* – feleli apám. Arról egy szót sem szól, hogy ne lennék teljesen elcsesztett, és erősen próbálom ezt a kihagyás általi megerősítést nem a lelkemre venni. – Már régen esedékes volt, hogy vezetői szerepbe kerülj a Karácsonyon belül. A tény, hogy azt választottad, hogy nem élsz a lehetőséggel, amit felajánlottam, csak megerősítette, hogy igazam volt, amikor fenntartással kezeltem a megbízhatóságodat.

– Megint – teszem hozzá gondolkodás nélkül.

– Tessék?

– Megint igazad volt. – Éppen eléggé illuminált vagyok ahhoz, hogy jó ötletnek tűnjön felhozni a témát. – Nem ez volt az első betanulásom, emlékszel?

Nem válaszol azonnal. Vajon *emlékszik*? Emlékeznie kell. Nagyon fiatal voltam, ahogy ő is. Elvitt a földgömbhöz, ahol az örömet, a varázslatot, az ajándékokat és *mindent* követünk, és úgy mutatott rá, mintha szó szerint a világot adná nekem.

– *Ezek azok az emberek, akiknek szüksége van ránk* – mondta. – *És úgy értem, ránk, Nicholas – rád és rám. Egy nap a te feladatod lesz, hogy boldoggá tedd a világot.*

Még most, évekkel később is meghatározó ez az emlék, több okból is, de nem vagyok hajlandó elismerni. És attól, hogy pont most jutott eszembe, még jobban gyűlölöm magamat azért, hogy még mindig kapaszkodok az emlékebe.

– Emlékszem – mondja apám.

Tényleg... gyengédséget hallok a hangjában?

Ó, nocsak, tudok egyszerre bosszús és reményteli is lenni!

Amikor megköszöri a torkát, és folytatja, úgy ér, mint egy öt autóból álló tömegkarambol.

– Gyerek voltál még. Az a múlté. Az egyetlen, ami számít, az a *je-len*, és *most* csalódást okoztál nekem.

Nem kellene, hogy fájjon. A személyiségem nagyjából nyolcvan százalékát az teszi ki, hogy csalódást okozok.

De egy pillanatra akkor sem kapok levegőt.

Azóta a gyerekkori kíséret óta, ami nem jutott messzire apám saját szarsága miatt, majd a későbbi *rossz hírnevem*nek köszönhetően, apám évek óta tartja a három lépés távolságot. De valami cselekvésre ösztönözte abban, hogy túljutottam a főiskola első felén: eljött az idő, hogy idén nyáron *elkezdjem komolyan venni a dolgokat*.

Beosztott betanulni különböző északi-sarki részlegek fejesei mellé, ami őszintén szólva... csodásan hangzott. *Bevonódni* a dolgokba, látni, hogy mi történik a PR-köd mögött, amit apám kienged a

világba. A remény hamar szertefoszlott, amikor apám figyelmeztetett, hogy nem nyúlhatok semmihez. Nicholas, csak tedd pontosan azt, amit a részlegek vezetői mondanak, hallgasd meg a szép kis beszámolókat, hogy melyik csoport miért felelős, és mosolyogj a kamerába, hogy végre legyen pár tiszteletre méltó cikk is rólad. *Claus király próbál embert faragni Nicholas hercegből: Istenem, oda merjük engedni a nehézgépek közelébe?*

A betanulás hazugság volt, ahogy minden más is. Nem akarta, hogy bármit is csináljak. Csapda volt, hogy jobb legyen a megítélésünk, és mi legyünk a legnagyobb, a legjobb, a blablabla süket duma, és fáradt vagyok, és részeg, és rohadtul bánom, amit tettem, annyira, hogy nincsenek rá szavak, és a tény, hogy nem találom a szavakat, ahhoz vezet, hogy odaköpiem neki az egyetlen dolgot, ami eszembe jut.

– Igazad van. Nem szabadott volna bíznom bennem. Mert megpróbáltam *segíteni* az embereknek, azzal ellentétben, amit te csinálsz általában; bármi is legyen az. Érdekel egyáltalán, mit akartam...?

– Nem érdekel, hogy mi volt a célod, Nicholas, mert az eredménye *gazdasági összeomlás* lett.

Olyan súly telepedik rám, hogy minden düh elszáll belőlem. Olyan hirtelenséggel illan el, hogy zihálni kezdek a hiányától. Apa elég hangosan beszél ahhoz, hogy Kris hallja a beszélgetés mindkét oldalát. Kortyol az italából, és már kevésbé tűnik dühösnek rám, sokkal inkább sajnál.

– Én... – csípem össze a szemem között a bőrt. Minden lélegzetvétel egy küzdelem. – Én nem...

– Az egyetlen, ahogy hozzá tudsz és fogsz járulni ennek a zűrzavarnak a felszámolásához, hogy itt vagy, és felajánlod a támogatásodat. A család történetében egyetlen herceg sem élt még vissza ilyen durván a varázserőnkkel.

– Nem éltem *durván* vissza vele! Én...

– Te beléptél a beteljesületlen karácsonyi kívánságok adatbázisába, és Új-Koah fővárosában az összes gyereknek teljesítetted a teljesítetlen kívánságait. Lehet, hogy *egy pillanatra* mindenkit boldoggá tettél, de nem gondoltál bele, hogy mi lesz azután. Sosem gondolsz bele, hogy a tetteidnek mik a hosszú távú következményei.

Látom a számítógép képernyőjének fényét, ahogy leülök a hosszú nap után, amit azzal töltöttem, hogy kézzől kézre adtak a különböző részlegek fejesei, és az ünnepek újságírói mindenhová követtek. Minden tevékenységet eltakartak előlem, és minden érzést elnyomtak. Az egész olyan *hamis* volt!

Szóval visszamentem a Levelekhez, mert az legalább valós volt. Az volt az egyetlen kapcsolódásom az *igazi* gyerekekkel, a külvilággal, akik hisznek a varázslatunkban.

Nem volt szándékomban semmit sem csinálni, csak akartam... *valamit*.

Ott volt bennem az akarás, és még mindig itt van. Egy fájó, tátongó lyuk a mellkasomban.

Kedves Téliapó!, állt az egyik levélben. *Anyám idén elvesztette a munkahelyét.*

Kedves Téliapó! A nagyi szerint nem futja új cipőre, szóval talán te tudnál segíteni...

Kedves Téliapó! Apu elment, és nem hiszem, hogy ezúttal visszajön...

A részleg vezetője előttem beszélt a sajtónak arról, hogy a leveleket iktatják, majd összevetik őket, hogy követni tudják, hogyan fejlődik

a gyerekek kívánsága, így évről évre ki tudják elemezni, hogy mi lenne a legjobb ajándék számukra, stb. Egy idő után már nem figyeltem, mert komolyan? Itt van ez a sok szívet tépő történet, és a legtöbb gyerekek mégis végül Playstationt meg plüssmacit kér, amik persze nem hozzák vissza a szüleiket. De basszus, mi megadhatjuk nekik az összes tárgyi dolgot, amit kérnek, nem igaz?

Úgy tűnik, nem.

Úgy tűnik, hogy ha belépsz az Északi-sark adatbázisába, és véletlenszerűen kiválasztasz egy kis országot – rohadt nagy szerencse, hogy egy kicsi ország egyetlen városára korlátoztam a dolgot, és nem globálisan csesztem el –, majd a Karácsony varázsserejét használva az abban a városban lakó összes gyerek teljesítetlen kívánságát teljesítéd, nos, az... problémákat okozhat.

– Ajándékok *milliói!* – kiáltja apám. – A legtöbb csak úgy megjelent *júniusban* az emberek otthonában, mintha a *Télapó* lett volna a feladó! Ráadásul az ajándékok mellett emberek ezreinek a számláján jelentek meg busás összegek. Elárasztottad a gazdaságukat, és hiperinflációt gerjesztettél, és...

– Apa...

– ...zavargásokat okoztál, Nicholas! A Karácsony hercege *zavargásokat* okozott!

A bárpultra szegezem a tekintetemet, és próbálok nem a tetteim következményeire gondolni. A fájdalomra, amit okoztam. *Zavargások.*

A hírek azzal kapcsolatban, amit tettem, éppen Lily születési napja alatt kaptak szárnyra, szóval a sajtónak sikerült megörökítenie az utókornak az őszinte elborzadást az arcomon, miközben próbáltam világossá tenni, hogy valamilyen módon én vagyok felelős a történetekért. Aztán Lily üvölni kezdett velem, amit szintén megörökített

a sajtó, azzal egyetemben, ahogy nagyon is nyilvánosan elhúzómon onnan a csíkot, mert sikerült *tönkretennem egy egész országot*.

A tévé ismét magára vonja a figyelmemet. Az egyik főcím, amit magam felett látok, így szól: *FELTÉTELEZETT BANKI ÉS KISZÁLLÍTÁSI HIBA ZAVARGÁSOKHOZ VEZETETT, AMIKOR A POLGÁROK ELKEZDTEK FELVÁSÁROLNI A BOLTOK ÁRUKÉSZLETEIT; MEGNÖVEKEDETT A BETÖRÉSEK SZÁMA*.

Akárhogy is találja a sztorit az ünnepi sajtó, én inkább maradok a varázslatos buborékunkban. A hétköznapi világ továbbra is abban a hitben fog élni, hogy a beáramló készpénz és az ajándékok a kiszállítócégek és a bankok rendszerében jelentkezett malőrnek köszönhetőek.

Kedves Téliapó!

Apu elment.

Nem hiszem, hogy ezúttal visszajön.

Nagyon szeretném, ha anya karácsonyra pénzt kapna, hogy ne kelljen aggódnia, hogy apa besegít-e. Rendben?

Segíteni próbáltam az embereknek. *Abban a tudatban voltam, hogy segíték az embereknek.*

De ehelyett sokkal-sokkal rosszabb lett az életük miattam.

– Hogyan... – Megköszörülöm a torkomat, minden erőmmel próbálom eltüntetni a vodka okozta kábulatot, de úgy tűnik, csak még rosszabb lesz. – Hogyan hozzátok helyre...?

Apa figyelmen kívül hagyja a kérdésemet, és folytatja a fejmosást. Csak egy szívdobbanásnyi időre hagyom, hogy elöntsön a düh. Nincs egy érvem sem, amivel védekezhetnék. Egyetlenegy sem.

– Lehet, hogy egyáltalán nem foglalkoztat a jelenlegi helyzetünk – mondja apám –, vagy a tény, hogy az ünnepünk jó eséllyel képes

lesz világszerte nagyobb hírnevet szerezni, mint amekkorával valaha is bírt, de ahhoz, hogy ki tudjuk terjeszteni a hatókörünket, varázslatra és *tekintélyre* van szükségünk.

– Tényleg ez az, ami a legfontosabb ebben...?

– A Karácsony uralja, hogy milyen történeteket ad le az ünnepi sajtó. Ez egy olyan felelősség és *ajándék*, amiből túl régóta úzöl gúnyt. Megfigyelted már, hogy hogyan beszélnek a többi ünnepről? A Valentin-napról, Szent Patrik napjáról, bizonyos fokig még a Húsvétről is – aligha veszik őket komolyan. Mi vagyunk a teljesség és az öröm megtestesítői...

– Apa...

– ...ami azt jelenti, hogy *semmi esetre sem* lehetünk felelősek egy csendes-óceáni kis ország gazdasági összeomlásáért!

– ELÉG!

Nem akartam kiabálni. Csakhogy mégis, egy kicsit. Kris összevonja rám a szemöldökét, mint aki teljesen megért, és basszus, mennyire nem érdemlem meg a megértését! A hozzám közel lévő emberek is rám néznek, mire összehúszom magamat, a mellkasomhoz szorítom a telefont. Grimaszolok egyet, mielőtt még újra a fülemhez vonnám.

Összeszorítom a szememet.

– Hazajövök. Ígérem. Csak... előbb ki kell józanodjak.

– *Részeg* vagy? – üvölt apám a fülembe. – Azért hagytad itt ezt a katasztrófát, amit okoztál, hogy *lerészegedhess?*

– Én is itt vagyok – hajol oda Kris, hogy a vállamhoz beszéljen. – Nem fogom hagyni, hogy Coal...

– Nicholas – vág közbe apa, mire Kris összerezzen.

Kris bohókás karácsonyi ruhákban és az említett ruhák alatt megbújó számtalan tetoválásban éli ki a hipszterszerű lázadást; én pedig – többek között – a becenevemet választottam ilyen célra. Túl

tökéletes volt, hogy ellen tudjak állni; ott bújt meg a névben, amit apámtól örököltem. *Nick-coal-us*.² Apám sosem értékelte a finom iróniát.

Ebben a pillanatban rohadtul ártatlan dolognak tűnik, nem?

Apám hallgatása elmond mindent. Annyira, hogy pontosan magam előtt látom, hogy ha itt lenne, szúrós szemmel bámulna, sötét tekintettel, varázslatot használva, hogy megfélemlítsen – eltompítaná a fényeket, és drasztikusan lecsökkentené a hőmérsékletet. Kisebb mértékben mi is képesek vagyunk Krisszel rácsatlakozni a Karácsony varázserejére, és bűvésztrükköket hajtani végre, de apa kapcsolódása valami egészen más.

– Nicholas, minden, amit teszel, számít – folytatja apám. – A kép, amit az embereknek és a többi ünnepnek mutatsz magadról, *igenis számít*. Mindenki, akinek valami köze van ahhoz, hogy a Karácsony megjelenik a hétköznapi világban, figyeli a családunkat. Tudod, ez emberek *ezreit* jelenti Északi-sark Városban. Mi lesz, ha nem veszik komolyan a feladatukat, mert rossz példát mutatsz nekik? Csupán az elmúlt évtizedekben olyan országokba is eljutott a Karácsony, amikbe korábban azt hittük, hogy lehetetlen eljutnunk. Minden ünnep számít *ránk*.

– *Mire* számít tőlünk? – Úgy érzem magamat, mint akit jól összeráztak egy mixerben. A fájdalom, ami általában a háttérben tombol, most előtérbe vonult, elfoglalta a központi helyet, mert reggel nagy naivan úgy keltem fel, hogy azt gondoltam, valódi változást hozhatok a világba. – Az ünnepi sajtónak egy meseszerűen tökéletes képet mutatunk magunkról, a Claus nevet egyetlen folt sem szennyezi, minden évben egyetlen rohadt napra tobzódunk az örömben, ami

² Az angol „coal” szó szenet jelent. Számos kultúrában a Téliapó egy darab szenet ad a rossz gyerekeknek. (ford.)

azonnal a feledés homályába veszik, amint lemegy a nap. *És akkor mi van?* Tényleg ennyit tudunk nyújtani?

– Tényleg azt hiszed, hogy ez minden, amit csinálunk?

Igen. Nem. A fenébe is, már eleve nem szabadott volna felvennem a telefont ilyen állapotban!

Újabb jól megérdemelt sóhaj rezegteti meg a dobhártyámat.

– Most első kézből tapasztalhattad meg, miért nem használunk szélesebb körben varázslatot. Igenis örömet szerzünk az embereknek. Még ha minden, amit teszünk, valóban olyan jelentéktelen is, ahogy beállítod, mi mást akarsz még? Ez nem elég?

Annnyira részeg vagyok. Olyan rohadtul részeg! És ezt pontosan tükrözi a válaszom is.

– Arra nem volt elég, hogy anya ne menjen el.

Görcsbe rándul minden izmom.

Annnyira nagy lesz a csönd a vonal másik végén, hogy már azt hiszem, le is tette a telefont.

Amikor újra megszólal, a hangja teljesen érzelemmentes.

– Most figyelmeztetlek utoljára. Nincs több katasztrófa, nincs több szégyenkezés miattad. Te leszel a megtestesítője annak, hogy mit jelent a Karácsony örökösének lenni. Szerencsére rendbe fogom tudni hozni ezt a mostani káoszt, amit okoztál. Gyere haza! Nem csak a te jövőd forog kockán, Nicholas. A Karácsony jövője is. Még a testvéred jövője is. Éppen itt az ideje, hogy elkezdj ne csak magadra gondolni.

Egy kattanás hallatszik, és a hívás megszakad.

Levegő után kapkodok a csend okozta légüres térben.

Mereven leengedem a telefont, körbepörgök a bárszéken, és egy olyan kifejezés után kutatok, ami elveszi ennek az egésznek az életét. Mindig ez van. Ez csak Coal egy újabb csínytevése volt, haha, csak egy újabb pont az amúgy is már hosszú „könnyelmű balhéim” listáján.

Micsoda? Kris elpirult? Ez azt jelenti, hogy Iris megérkezett. A vodkának köszönhető csólatásom pislogásról pislogásra tisztul, és rájövök, hogy aki Kris mögött áll, az maga Iris.

Szólnom kellene az öcsémnek, hogy ne kezdjen nővel a Lentora családból. Ne bonyolódj bele, haver, ők csak... mit is csinálnak? *Én* voltam az, aki elbaltázta a kapcsolatomat Lilyvel. Neki kellene figyelmeztetnie Irist, hogy ne kezdjen egy Clausszal.

Iris összefont karokkal áll. Úgy néz ki, mint aki dühös akar lenni, de nem tudja eldönteni, hogy sajnáljon-e inkább.

Teljes pompában jelent meg a nővére szülinapján, és még mindig ki van cicomázva, minden hajszála tökéletesen a helyén van. Afrofonatai – a saját szavával élve – mókakontyokba vannak fogva, és lila drágakövek ékesítik őket, amik passzolnak csillogó, lila ruhájához. Nem hiszem, hogy valaha láttam volna más színt viselni. Ez is része a maga által kialakított képnek, amiben a tökéletes Húsvét hercegnőjének szerepét játssza. Még ebben a retkes főiskolai bárban is.

Kapar a torkom, küzdök, hogy nyelni tudjak. El kellene magyaráznom Krisnek és Irisnak, hogy miért tettem, amit tettem. Könnyörognöm kellene a megbocsátásukért. *Valamit* tennem kellene, hogy jóvá tegyem, hogy *olyan vagyok, amilyen*, de a telefonnak ólomsúlya van a kezemben, és hirtelen olyan rohadtul nagy lett itt a forróság, hogy nem kapok levegőt.

– Mit mondott? – kérdezi Kris olyan óvatossággal, mintha egy megriadt állatot próbálna megnyugtatni.

– Jól vagy? – kérdezi Iris.

Csodálatos. Szánalom és óvatosság.

– Semmit. Minden rendben van – hazudom, és beszuszakolom a telefont a zsebembe. – Hazamegyek, amint kijózanodtam. Levegőre van szükségem.

– Coal! – Kris elkezd felállni velem együtt, de leintem.

Kurvára nem sikerül elrejtennem a pánikot az arcomról.

– Csak egy pár percet kérek, rendben? Mindjárt visszajövök.

– De még mennyire, hogy visszajössz! Ne kelljen újra üldözőbe veyelek. Majd együtt hazamegyünk.

– Igen, persze. Megígérem – felelem, és azzal elindulok a bár bejárata felé.

Azonban vetek egy pillantást a járdára néző ablakra, és lefagyok.

Az átlagos emberek még nem jöttek rá, hogy apám hogyan tud „minden házba” eljutni egyetlen éjszaka alatt. A válasz nem valami izgalmas: varázslattal. Az sem árt persze, hogy több száz főből álló személyzete van, de azért túlnyomórészt a varázslatnak köszönhető. Az egyik trükk, hogy fogunk egy fagyöngyágot, felakasztjuk az ajtófélfára, és voilà! Kész is a portál bárhova, amit magad elé képzelsz.

Pontosan így ért ide az ünnepi sajtó olyan gyorsan, mint én, amint rájöttek, hogy hova mentem. A legtöbb ünnepnek van valamilyen helyváltoztatásra használt varázslata. Ebben a pillanatban döbbenek rá, hogy ahogy Kris is mondta, elég kiszámítható vagyok, mert legalább három ünnepi riporter vár odakint. Amint meglátják, hogy kifelé tartok, azonnal rám irányítják a figyelmüket. Felkészülnek, hogy lencsevégre kapják, amit csinálok vagy nem csinálok, és megosszák azt a pletykalapokban. Felismerem a sajtóigazolványukat, és *kiakaszt*, hogy már olyan jól ismerem őket, hogy egy koszos ablakon keresztül kiszúrom őket: egyikük a *Karácsonyi Kutakodótól* jött, egy olyan hírportáltól, ami csak a Karácsonnyal kapcsolatos dolgokról tudósít, a másik kettő pedig az *Ünnepi Hírvivőtől* és a *Végtelen Ünneptől* van, akik szélesebb körben zaklatják – akarom mondani, számolnak be számos ünnep uralkodócsaládjának kihágásairól.

A varázslatunk nem kis része arra megy el, hogy a világunkat különválasztva tartsuk a hétköznapi világtól, és ez kiterjed az internetre is – szóval habár a közönséges emberek rátalálhatnak a képeinkre, csak annyit fognak megtudni rólunk, hogy külföldi uralkodócsaládokból származunk.

Főcím: *Nicholas herceg alkoholba fojtja a bánatát, ahelyett, hogy valami hasznosat csinálna. De mi másra számítottunk tőle?*

Elfordulok Kristől és Iristól.

– Hátul megyek ki – mondom, és eltűnök, mielőtt válaszolhatnának.

Befordulok egy folyosóra, ami a mosdókhoz vezet, majd elhaladok egy ajtó mellett, amin az áll, hogy RAKTÁR, és kinyitok egyet, amin a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK felirat olvasható. Honnan tudom, hogy ez az ajtó a bár mögötti sikátorba nyílik? Elsőéves voltam, hamis személyivel, és kicsit több tequilát ittam, mint kellett volna...

Hála az égnek, a sikátor üres. A bal oldalamon sötétlik egy zsákutca, a jobb oldalamon a távolban felfénylik a főút. Az éjszakai levegő éppen annyira fülledt, mint a benti volt, a nyári hőség bezárta egy korábbi esőzés nedvességét. Én mégis nekidőlök a téglafalnak, és úgy veszem a levegőt, mintha az segíthetne kiegyenlíteni a folyamatosan billegő mérleget a *Minden rendben van* és a *Hahahahahahaha, basz-sza meg* között.

Általában mindig az van bennem, hogy *Ó, ez jó móka lesz*, és aztán kész, ezzel megyek, semmilyen indoklás nem képes áttörni az agyamat körülvevő betontömböt.

De ezúttal?

Valami valódit akartam véghez vinni. Nem is volt nehéz. Könnyű volt hozzáférni az adatbázishoz, könnyű volt megszervezni a szezonon kívüli ajándékkiszállítást. Könnyű volt folytatni a napot, mintha

mi sem történt volna, elmenni Lily bulijába, és *boldognak* éreztem magamat, mert végre egyszer valami jót tettem. A fenébe is, de kijózanító érzés volt!

Nagyon elbízottam magam. Olyan *biztos* voltam benne, hogy végre valahára tettem valamit, hogy terjesszem az örömet.

Aztán halálpontos időzítéssel elkezdtek megérkezni a tudósítások Új-Koah összeomlásáról.

Nem hiszem el, hogy felhoztam anyámat!

Az ajtó kicsapódik mellettem, és vagy fél méterre felugrok ijedtemben.

Még mindig elég vodka van a szervezetemben ahhoz, hogy nehezen tudjak koncentrálni arra, ki lehet az – a sikátorban egyetlen lámpa villog pár méterre, ami hátulról világítja meg a srácot, akinek karcsú, szikár alakja van.

Az első gondolatom az, hogy talán bulvárfotós, de nem lóg rajta sem fényképezőgép, sem sajtóigazolvány. Fekete pólót és már-már sanyargatóan szűk farmert visel. Felszáll a köd az agyamról, mert a pultos is azt viselt, nem igaz? Aztán eszembe jut a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK felirat, ami mellett elszágyultam, és csaknem megfordul a szemem a szemgödörömben, annyira forgatom.

– Basszus, sajnálom!

A srác megdöbben, szinte felnevet.

– Hogy... mi?

Ahhoz képest, hogy alacsonyabb és kisebb, mint én, a hangja reszelős és mély. Csupán ez a két szó olyan remegést indít el bennem, ami lerezeg egészen a gerincem aljáig. Ezzel az utózőngéssel egy vagyont lehetne keresni, ha ASMR-ként használnák.

Megtöröm a rám telepedő hipnózist, és nekivetem a vállamat a sikátor falának.

– Sajnálom! Éppen ideje, hogy hozzászokjak a szó használatához, mert nagyon sok embernek tartozom vele. Ami azt illeti, ha megtennéd, hogy beállsz a sorba, az igazán szuper lenne.

Csak pislog rám, még mindig egy kicsit meg van riadva.

– Én...

– Nem olyan hosszú ám az a sor. – A halántékomra szorítom a kezemet, de semmit sem ér, a sikátor csak pörög tovább, mint egy zotróp. – Na jó, ez hazugság. Hosszú a sor. Be kell préselned magadat egy állandóan csalódott apa mögé, a csajom... a volt barátnőm mögé, akinek tönkretettem a születésnap buliját, és az emberek mögé, akik... ööö...

Befogom a számat.

Nagy valószínűséggel egy hétköznapi srác, nem vallhatom be neki, amit tettem. Éppen elég baj az, hogy Lily buliján úgy sikerült kinyökögnöm azt a pár szót, hogy pancsernak és felelőtlennek tűnjek – és ahogy apám világossá tette, akárhogy is csavarják a történeteket, sokkal inkább arról fog szólni a sztori, hogy megmentjük az imázunkat, mintsem, hogy vállaljam a tetteimet.

Ami elcseszett dolog. Nekem kellene elvinni a balhét.

Amit úgy fogok megtenni, hogy megjelenek otthon, és csak állok, amíg nálam jobb emberek helyrehozzák a hibámat.

Istenem, ez de szájalmas!

Becsukom a szememet, és kissé inogva, minden összefüggés nélkül, nevetve megkérdezem:

– Volt már veled úgy – zsibbad a szám –, hogy azt hitted, hogy jót cselekszel, mármint, hogy kibaszottul biztos voltál benne, hogy valami *nagyon jót* teszel, de annyira látványosan rosszul sült el, hogy akár fel is ajánlhatnád a rombolási szakértelmedet... ööö... Basszus! A rohadékoknak. Azoknak, akik azért mennek a háborús övezetekbe,

hogy fegyverek meg ilyen szarságok eladásával megtömjék a pénztárcájukat.

A srác nem válaszol.

Lesütöm a szememet. A legkevesebb az lenne, hogy visszamenekül a bárba, de azon sem lepődnék meg, ha megdorgálna, amiért kiontottam az alkalmazottak kijáratán. De ő csak áll ott, árnyékba borulva. Tűgyenes, fényes fekete haja oldalt rövidre van vágva, de felül elég hosszú ahhoz, hogy néhány tincs a homlokába lógjon. Felvont szemöldökkel és a legelkerekedettebb szemmel, legkoncentráltabb tekintettel figyel engem, amit valaha láttam. Hirtelen az az érzésem támad, hogy szerencsés vagyok, hogy a figyelme középpontjába kerültem.

Erőtlen izmaim megfeszülnek a tekintetétől. Kavargó, részeg elmém belekapaszkodik, mint egy horgonyba. A homlokomat ráncolom, de csak azért, mert jelenleg képtelen vagyok más arckifejezést ölteni.

– Részeg vagy – jegyzi meg, miközben tetőtől talpig felmér.

– Lebuktam!

– Kérlek, ne add el magadat fegyverkereskedőknek – néz újra a szemembe.

– Ez az! Fegyverkereskedők. Ó... basszus!

Csettintek. Legalábbis próbálok. Nem működnek jól az ujjaim, és végül csak megkarmolom az ujjamat.

Csak nem...

De igen! Egy halvány mosoly jelenik meg a szája szegletében. Az ajka magára vonzza – követeli – *rántja* a figyelmemet. És tessék, hirtelen ott vannak *azok az ajkak*, amik *így állnak*, és az agyam egyik szegletében megjelenik egy gondolat, hogy nem kellene erre a kósza báralkalmazottra *így néznom*, de már nem emlékszem, hogy miért.

Ó! Mert most szakítottak velem. Van valami szabály, hogy megnyit kell várni szakítás után a flörtöléssel? Arra mindenképpen

kellene, hogy legyen valami szabály, hogy mennyit kell várni a flörtöléssel egy egész gazdaság összeomlása után.

Szóval annyit mondok azoknak az ajkaknak, hogy „nem vicces”, és még jobban összevonom a szemöldökömet, mintha ők lennének a hibásak.

De nem tűnik el az a leheletnyi mosoly az ajkáról.

– Hát persze, hogy nem.

– Nem... nem az. Érték a viccekhez. *Én* vicces vagyok. Ez? Ez nem volt vicces.

Megemelkedik az egyik szemöldöke. Vár. Arra, hogy folytassam?

Hát persze. Mi a fenéért ne? Hirtelen beszélnem kell róla, ki kell adnom magamból, és ő itt van. Talán *ő* van megőrülve, mert bármikor elmehetne, de nem teszi.

Basszus! Az ünnepi sajtótól lehet? Nem. Túl dögös ahhoz, hogy bulvárfotós legyen.

Aztán megindul ez az egész kibaszottul szomorú történet, mintha kilöktek volna a testemből, és csak figyelem, ahogy kiöntöm a lelke-
met egy tökéletesen idegen pasinak.

Hivatalosan is ez a nagy, piros gömb az életemet jelképező lerúgott, de szeretnivaló Charlie Brown-féle karácsonyfámon.

– Amúgy is el volt átkozva az este, mert Lilyvel mindenképpen szakítottunk volna a buli után. Csak még egy estét kellett volna ki-
bírnunk, amit végigkísér a sajtó. Igaz? De múlt héten én... én *tényleg* próbálkoztam. Tök hülyeség volt az egész. Így néz ki, ha *próbálko-*
zom. És én... a családom tele van erőforrásokkal. Igaz? – Miért kér-
dezem tőle ezt folyamatosan? Azt hiszem, fel-alá járkálok is közben.
– És sosem használjuk olyan dolgokra, ami valóban segítene bár-
kin is. Szóval én megtettem, de ettől csak *exponenciálisan* rosszabb
lett minden, és persze, hogy az egész a buli alatt tudódott ki, szóval

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

tetejébe annak, hogy rájöttem, milyen borzasztóan elszúrtam egy rakat ember életét, még nyilvánosan is szakítottak velem, tehát nem, semmi sem vicces. Egyáltalán. A rohadt életbe!

Nekizuhanok a sikátor falának, és az arcomat masszírozom. Próbálok életet lehelni az orcáimba.

Csak most veszem észre, hogy még mindig azt a kibaszott *lazac-színű inget* viselem.

A srác még mindig felvonja a szemöldökét, és elemző tekintettel méreget, mintha nem tudna rájönni, hogyan is került ide, miért is hallgatja egy idegen beszámolóját a katasztrofális estéről, de nem körmöl jegyzeteket, szóval nem valószínű, hogy a sajtótól jött. Szinte... szomorúnak tűnik? Gyászosnak. Mintha megértene.

Ami örültség. Be vagyok rúgva.

Szánalmasan hadonászok a kezemmel.

– Nem kellene mindezt elmesélnem neked.

– Dehogy, megértem!

Kérdőn felkapom a fejemet.

Elfordítja a fejét, mire a bensőmben megérzem a tekintetének hiányát. Egy lépéssel közelebb botladozom, egy kézzel a falat öelve, mert a látómezőm peremén a sikátor még mindig hullámszik. Nem reagál arra, hogy közelebb húzódok, láthatóan el van merülve a gondolataiban.

Aztán megemeli az állát, és felnéz rám.

– Gondolhatjuk úgy, hogy a lehető legjobb szándék vezet bennünket – suttogja –, és mégis katasztrófába torkollhatnak a tetteink.

Hívogat a nyersessége, mintha bekaptam volna a csalit.

– Csak jól akarom érezni magamat – csúszik ki a számon, mielőtt még megállíthatnám magamat. – *Valódinak.*